

Geschiedenis:

Buitenlandse politiek: Rapallo en Locarno

Weimar Republiek: 1919-1933

Op het terrein van de buitenlandse politiek veranderden de Duitse leiders na een aantal jaren van koers. Aanvankelijk zocht Duitsland toenadering tot de Sovjet-Unie, het andere buitenbeentje in Europa. Maar onder Stresemann voerden de Duitsers een ontspanningspolitiek. Duitsland werd langzamerhand weer opgenomen in de internationale gemeenschap.

In april 1922 werd op initiatief van Engeland en Frankrijk een conferentie in Genua gehouden over de problemen in Europa. Tijdens een nachtelijk overleg in het nabijgelegen plaatsje Rapallo kwam de Duitse minister van Buitenlandse Zaken Walther Rathenau met zijn Russische collega Georgi Tsjitsjerin overeen dat beide landen diplomatieke betrekkingen met elkaar zouden aanknopen en afzagen van wederzijdse financiële claims. Hierbij ging het om Russische eisen tot herstelbetalingen voor de Eerste Wereldoorlog en genationaliseerde Duitse bezittingen in de Sovjet-Unie. Het Westen stond wantrouwend tegenover deze toenadering. Vooral Frankrijk was verontrust over het feit dat Duitsland en de Sovjet-Unie in één nacht elkaars bondgenoten konden worden. Dat kon immers betekenen dat Frankrijk buitenspel zou worden gezet op het continent. De Duits-Russische banden waren echter ouder dan april 1922. Een jaar eerder waren al geheime militaire contacten tussen beide landen opgezet: Duitse officieren trinden in het geheim in de Sovjet-Unie.

ZDF - Momente der Geschichte

Stresemann volgde een ontspanningspolitiek die tegemoet kwam aan de Franse veiligheidsverlangens. Met hulp van Amerikaanse leningen probeerde hij te voldoen aan de herstelbetalingen. Hij hoopte zo het vertrouwen van de Europese mogendheden terug te winnen en wellicht ook een aangepaste Duits-Poolse grens.

In oktober 1925 werd het Verdrag van Locarno gesloten waarin Duitsland zijn westelijke grenzen erkende, zoals die in Versailles waren bepaald. Elzas-Lotharingen werd definitief opgegeven, tot grote woede van veel Duitse

nationalisten. Verder tekenden Frankrijk, België en Duitsland een niet-aanvalsverdrag, met Groot-Brittannië en Italië als garantiemachten. Stresemann en de Franse minister van Buitenlandse Zaken Aristide Briand kregen de Nobelprijs voor de vrede voor hun inspanningen in Locarno. In 1926 werd Duitsland lid van de Volkenbond.

Dit is een artikel gedownload via [duitslandinstituut.nl](https://www.duitslandinstituut.nl).

Artikel:

<https://www.duitslandinstituut.nl/naslagwerk/53/buitenlandse-politiek-rapallo-en-locarno>